

undantag när likaledes saknas i hela Italien, äfvensom att de äro fullkomligt okända i södra, mellersta och östra Tyskland, i de Österrikiskt-ungerska länderna och i hela Ryssland, utom vid Svarta hafvets kust.

Denna grafform har således på sin vandring från Orienten till norra Europa icke tagit den närmaste vägen, öfver Balkanhalvön och kontinenten, utan den långa omvägen längs Medelhafvets sydkust till vestra Europa och derifrån följt Nordsjöns kuster till Östersjöns.

Men då detta är fallet, — och härom torde man numera kunna vara ense, — hafva vi att beakta ett ganska viktigt, i sammanhang härmed stående förhållande.

Dösarna tillhöra i hela Europa den yngre stenåldern, och den yngre stenålderns folk i vår verldsdel voro, såsom redan är nämndt, af arisk börd, stamfäderna till de folk, som sedan blifvit af historien kända under namnen greker, italiker, kelter, germaner och slaver. Men dessa ariska folk måste hafva invandrat från Asien till sydöstra Europa och derefter utbredt sig vidare åt vester och norr.

De ariska folken hafva således icke kommit hit på samma väg som dösarna. Följaktligen kunna arierna ej hafva vid sin invandring till Europa medfört denna grafform.

Vid en närmare undersökning visar det sig också, att dösarna ej tillhöra *början* af den yngre stenåldern. Redan för ett par år sedan har jag uttalat den åsigten, att dösarna här i Norden uppträda först under den andra af de fyra perioder, i hvilka Skandinavien yngre stenålder kan indelas¹. Till ett dylikt resultat leder också ett studium af dösarnas förhållande till stenålderns perioder i de andra europeiska länderna.

¹ Montelius i *Correspondenz-Blatt der deutschen Anthropologischen Gesellschaft* 1891, sid 99 (föredrag vid kongressen i Danzig 1891: »Zur Chronologie der jüngeren Steinzeit in Skandinavien») — och i *Svenska Fornminnesföreningens tidskrift*, 8:e bandet, sid 135.